

VESTRE LANDSRET RETSBOG

Den 21. september 2021 holdt Vestre Landsret møde i retsbygningen i Viborg.

Landsdommerne Hanne Aagaard, John Lundum og Joen Sode (kst.) behandlede sagen.

Sag BS-26268/2021-VLR
(14. afdeling)

Skatteministeriet
(advokat Steffen Sværke)

mod

A
(advokat Leo Jantzen)

og

B
(advokat Leo Jantzen)

Sagen er anlagt ved Retten i Horsens den 19. marts 2021 (BS-11509/2021-HRS). Byretten har ved kendelse af 7. juli 2021 bestemt, at sagen skal henvises til Vestre Landsret som 1. instans i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagens tema er, hvorvidt aktiviteterne i interessentskabet X I/S udgjorde en erhvervsmæssig virksomhed i skattemæssig henseende i årene 2011, 2012 og 2013.

A og B er ægtefæller, og de stiftede i 2002 interessentskabet X I/S.

I interessentskabet blev der i indkomstårene 2011, 2012 og 2013 udøvet en række aktiviteter, blandt andet drift af stutteri, udlejning af hestebokse inkl. pasning, undervisning, træning, salg af udstyr og konsulentbistand.

SKAT fandt ved afgørelser af 8. december 2014, at der ikke var tale om erhvervsmæssig virksomhed i skattemæssig henseende. SKAT fandt, at virksomheden overordnet set ikke var tilrettelagt på en forsvarlig teknisklandbrugsfaglig måde, idet det økonomiske resultat ikke var positivt.

Landsskatterettens flertal ændrede den 22. december 2020 SKATs afgørelse, da flertallet fandt, at aktiviteterne i selskabet måtte anses for én virksomhed, nemlig drift af et hestecenter. Flertallet fandt også, at selskabet fremadrettet havde udsigt til et resultat på 0 kr. eller derover efter driftsmæssige afskrivninger og således var drevet erhvervsmæssigt i skattemæssig forstand.

Skatteministeriet anlagde den 19. marts 2021 sag ved byretten med påstand om, at A og B nægtes fradrag for underskud i X I/S i den skattepligtige indkomst for indkomstårene 2011, 2012 og 2013, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a. Skatteministeriet anmodede om, at sagen blev behandlet af 3 dommere i byretten, jf. retsplejelovens § 12, stk. 3.

A og B påstod frifindelse og anmodede om, at sagen blev henvist til behandling ved Vestre Landsret som 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1. Som begrundelse herfor henviste A og B til de ministerielle tilkendegivelser i Skatteudvalget 2020-21, SAU Alm. Del – endeligt svar på spørgsmål 352, sagens bilag D, hvoraf det fremgår, at ”.. der er tale om principielle afgørelser. Sagerne kan desuden have betydning for et større eller ukendt antal skatteydere”.

Retten i Horsens har den 7. juli 2021 henvist sagen til Vestre Landsret med den begrundelse, at sagen efter parternes oplysninger er af principiel karakter, idet sagens spørgsmål ikke er afklaret i retspraksis. Byretten har samtidig lagt vægt på, at Landsskatterettens afgørelse, såfremt den stadfæstes af domstolene, efter Skatteministeriets opfattelse kan føre til et ændret rentabilitetskrav for Danmarks øvrige stutтерier, hvorfor sagen må anses for at have generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen.

Landsretten afsagde

KENDELSE

Efter retsplejelovens § 226, stk. 5, skal landsretten af egen drift påse, at betingelserne for at henvise sagen til behandling ved landsretten i 1. instans er opfyldt, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt X I/S udgjorde en erhvervsmæssig virksomhed i skatteretlig henseende i indkomstårene 2011, 2012 og 2013. Afgørelsen heraf beror i væsentlig grad på en konkret vurdering af de økonomiske forhold i virksomheden, og de relevante kriterier er flere gange tidligere fastslået i retspraksis, jf. blandt andet UfR 1994.530 H.

Parterne har i stævningen og svarskriftet begge gjort gældende, at aktiviteterne i interessentskabet skal vurderes som én samlet virksomhed. Det er endvidere anført, at domstolene ikke tidligere har forholdt sig til spørgsmålet om, hvordan en samlet virksomhed skal bedømmes ved vurderingen af erhvervsmæssig virksomhed, når der er tale om en situation som den foreliggende, hvor en delaktivitet er omfattet af den særlige ligningspraksis, der gælder for stutтерier. Der er for landsretten ingen konkrete oplysninger om andre sager, hvis bedømmelse vil blive berørt af den foreliggende afgørelse.

Under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering af sagen i øvrigt findes betingelserne for at henvise sagen til landsretten i medfør af retsplejelovens § 266, stk. 1, ikke opfyldt. Landsretten ophæver derfor byrettens kendelse og hjemviser sagen til behandling i byretten som 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 5, jf. stk. 1.

THI BESTEMMES:

Byrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til behandling i byretten i 1. instans.

Sagen udsat.